

UN RECURSO CLAVE PARA EL DESARROLLO DE SU EMPRESA.

En TRANSFER SELECCIÓN DE PERSONAL somos profesionales con años de experiencia en gestión de R.R.H.H. en distintos sectores de actividad.

En TRANSFER SELECCIÓN DE PERSONAL, ofrecemos un nuevo servicio de Selección de Personal especialmente enfocado a los siguientes Puestos:

PERSONAL DE DIRECCION
TECNICOS
ADMINISTRACION Y SECRETARIADO
COMERCIAL
PRODUCCION

PARA CADA EMPRESA EL PROFESIONAL MAS ADECUADO

DELEGACION VINAROS
Telef. 964 407750
San Francisco, 27- 3
12500 VINAROS

DELEGACION BENICARLO
Telef. 964 461595
Plaza Constitución, 10- 1
12580 BENICARLO

DELEGACION AMPOSTA
Telef. 977 705453
Lope de Vega, 17
43870 AMPOSTA

DELEGACION TORTOSA
Telef. 977 444098
Rosa Mª Molas, 21
43500 TORTOSA

Lo perico d'Ulldecona

Recull d'activitats

Febrer 2004 • Número 6

Per què ha de dimitir el consell?

Per la nefasta política esportiva...

Per desmarcar-se de la política de pedrera...

Per no tenir una estructura professional dins del club ben delimitada...

Per vendre "boles de fum" i considerar un èxit no baixar...

Per no tenir una política econòmica clara i viable?

TENDA DE L'ESPANYOLISTA!

(Davant de les taquilles principals)
Tel. 93 325 36 33

Horari d'hivern:

Dilluns a divendres:
de 10 a 18 h

Dissabtes, diumenges i festius:
de 10 a 14.30 h

Dies de partit:
de les 10 h fins a 30 minuts després del
final del partit.

FUNDACIÓ
PRIVADA RCD ESPANYOL DE BARCELONA

Ara, el futur és blanc-i-blau.

Fes-te'n soci trucant al 93 419 12 14

Sumari

editorial

5

Jeroni Castell, president de la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona

salutacions

7

Josep-Lluís Millan Masdeu, Alcalde d'Ulldecona

9

Miquel Fusté, Regidor d'Ensenyament, Cultura i Festes

11

Daniel Sánchez Llibre, president del RCD Espanyol de Barcelona

opinions

13

Gabriel Sans, periodista "Mundo Deportivo"

15

José Martí Gómez, escriptor i periodista

30

Tomàs Andreu, redactor del diari "Sport"

37

Quan érem Campions, per Francesc Serra

entrevistes

16

Jordi Alberich

23

José Mª Calzón

26

Sergi Mas

29

Tommy N'Kono

monogràfics

31

Resum d'activitats del 2003, per Jeroni Castell

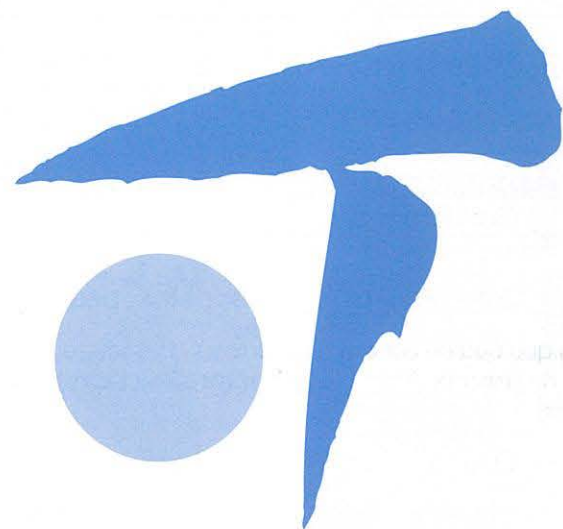
els socis

34

Josep Navarro i Pedro Juan Ramírez, per Narcís Ausensi

Reportatge
fotogràfic:
Joan Vilches

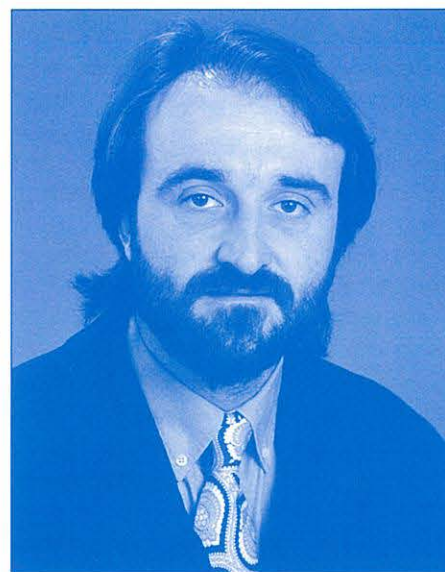

Caixa Tarragona

Plaça Església - ULLDECONA

Editorial

Jeroni Castell, president de la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona

pressar el malestar de la gran majoria de la gent de la nostra penya, a explicar el que natros creiem que deu de ser el model de club de l'Espanyol i finalment a demanar la dimissió del Consell d'Administració, això sí, a final de temporada i d'una forma tranquil·la i sense traumes. Aquesta era, ja, la nostra intenció al mes de desembre.

Quant a meitat desembre comencen a parlar, els que treballam en aquest anuari, i fem les primeres propostes per les entrevistes i quina línia seguirem, hi ha un nom que surt ràpidament: Jordi Alberich. Ni el coneixiem, ni li havien parlat mai, ni sabíem si tenia intenció de ser, algun dia, President de l'Espanyol, ni si era bo o dolent..., però era el president d'un grup que, pareixia, volia proposar un model de club diferent l'actual i pensàvem que una entrevista amb ell, per a publicar a "Lo perico d'Ulldecona" era una bona forma de coneixel i de saber que pensava sobre aquest Espanyol que tant ens preocupa.

Per posar-nos en contacte amb ell no vam necessitar de cap intermediari, simplement vàrem buscar a la guia el telèfon del seu lloc de treball, vam trucar, vam preguntar per ell i es va posar al telèfon. Així de fàcil i així de senzill.

Jo, personalment, hem vaig encarregar de la gestió. Li vaig explicar qui érem i que volíem. Ell hem va dir que coneixia, per referències, la nostra penya i que estaria encantat de contestar totes les preguntes que volguéssim, vam quedar en un dia per a l'entrevista i en tornar a parlar per fixar hora i lloc. Al cap d'uns dies ens tornem a posar en contacte i quedem un dilluns per dinar i fer l'entrevista. Alberich em pregunta si tenim cap problema en que també vingui Tomás Guasch, jo li dic que no, que al contrari per part nostra encantats.

En aquest dinar vam parlar única i exclusivament de l'Espanyol i els seus problemes. Durant la xerrada ens diu Tomás que hi ha una penya, la de Matadepera, de la que ell és soci, que també estan molt preocupats per la situació del club. Seguim parlant de l'Espanyol i no fem cap referència sobre les penyes. Tampoc en cap moment de les, quasi més de quatre hores que va durar el dinar i la

Aquesta és la cinquena editorial que escric per la revista d'enguany, la veritat és que els aconteixements en les últimes setmanes han anat tan depressa que a fet que hagi de canviar o modificar aquesta tantes vegades com he dit abans.

La primera editorial que vaig preparar, la vaig dedicar a ex-

sobretaula es va parlar de cap manifest, ni de cap protesta ni de res que se li paregués.

Al dia següent, dimarts, truco al club i demano el telèfon de la penya de Matadepera i parlo, una bona estona amb Xavi Nart el seu president. Hi ha moltes coincidències entre la seva opinió del club i la nostra. Xavi hem diu que hi ha dos penyes més que estan en la mateixa línia, la de Tarragona i la de Torredembarra i que han quedat també amb Alberich per dinar un dia. Truco a Manel Sanromá, president de la penya de Tarragona. També tenim més punts d'encontre que de discrepància. A partir d'aquell moment no torno a parlar més amb Jordi Alberich ni amb Tomás Guasch fins que el "Manifest de l'Olimpic" ja estava al carrer.

El manifest es comença a "coure" a partir de les trucades que tenim entre les penyes i sense cap ideòleg extern a les mateixes. Parlem de fer coses, discutim quin és el moment adequat i han diferents propostes. Finalment un dia hem truca Xavi Nart i hem diu que van a redactar un manifest demanant la dimissió del Consell, jo li contesto que sense haver-lo llegit i sense haver fet la consulta a la resta de la gent de la penya ja li puc anticipar el nostre suport. Parlo amb la resta de companys de la penya, llegim el manifest, que ens van passar per fax, proposem alguna matització, i donem el nostre suport incondicional.

Tot el que s'ha inventat després, interessadament, només a seguit per fer veure fantasmes i distreure l'atenció del debat de debò, que no és altre que si aquest Consell està capacitat o no per governar el club.

Imagineu-vos tots el secret amb el que vàrem fer els "famosos" dinars, que a aquesta revista en publiquem les fotografies.

Un cop explicat el "gran contuberni", vull explicar també, perquè pensem que aquest Consell a de pegar. No és pels mals resultats que té l'equip, als que portem molts d'anys de militància un resultat, o deu, no ens poden fer perdre el coneixement. Nosaltres ja sabem el que és passar nits com la del descens a Mallorca o el de Santander. El que ens preocupa i molt és el que ens està portant a ser un club cada dia més pobre en tots els aspectes. Econòmic, social i esportiu. Fem un repàs quin club va heretar l'actual Consell i quin tenim ara.

L'anterior Consell, que presidia el Sr. Perelló i on la família Lara era l'ànima, va gestionar la venda de Sarrià i l'Espanyol es va quedar amb un deute de 2.500 milions de pessetes, més una participació del 16% en l'empresa (Sarrià Park) que havia de gestionar l'edificació de les vivendes que es construïren en aquells terrenys. A més d'aquest 16%, hi havia una clàusula on deia que l'Espanyol podia comprar un altre 16% i tenir, per tant, el 32% del total per un preu, tancat avanç de començar, de 400 milions de pessetes. Després quant va arribar el moment de executar, o no, la clàusula el Consell del que ja havia dimitit Lara va decidir, per majoria que no per unanimitat, no fer-la efectiva perquè van dir que l'Espanyol no s'havia de dedicar a aquest tipus de negoci, ja llavors començaven a deixar clar la seva incapacitat per dirigir el club. Aquesta clàusula i aquest percentatge de la participació de les vivendes, ben gestionat podia suposar l'acabament definitiu del deute de l'Espanyol.

Seguint en l'anàlisi de l'herència econòmica que va deixar

Lara, a més de liquidar, pràcticament, el deute també van anivellar els balanços per primera vegada en molt temps, és a dir l'Espanyol ja no era deficitari. Els terrenys de la ciutat esportiva també els va comprar aquell Consell, encara que ara pareix que hi ha molt d'interès en no dir-ho. Aquesta era, a grans trets, la situació que va quedar al juny del 1997 i que van reconèixer i acceptar tots.

O sigui l'Espanyol estava a l'any 1997 en disposició de donar el salt i consolidar-se, com li correspon, com un equip de la part alta de la classificació.

En la part esportiva hi havia un equip competitiu, tot i la obligada baixa de Lardín que es va tenir que traspasar per poder fitxar. Era l'època del Toni, Cristobal, Pochettino, Nando Brnovic, Arteaga, Benítez... més Galca i Esnaider, que es van portar aquella temporada. I el retorn de Camacho com entrenador.

I la cantera venien una fornada de jugadors molt importants alguns dels quals ja havien debutat amb el primer equip: Tamudo, Soldevilla, Sergio, Capdevila, De Lucas, Lopo, Morales, etc... Aquests jugadors havien de garantir el futur esportiu i econòmic de l'Espanyol.

En la part social s'aprovaven totes les assemblees en més del noranta per cent del capital social representat. A pesar de tenir que prendre mesures tant poc populars com les que he dit anteriorment de Sarrià o Lardín.

Crec que amb aquest petit resum es veu, ràpidament, el poc que es pareix l'actual Espanyol al de fa set anys.

L'actual Espanyol té un deute bancari, reconegut a la última assemblea d'accionistes de més de 4.500 milions de pessetes, però a més es deu la ciutat esportiva (més de 600 milions) en qui estem de juí amb la constructora, estan les actes d'hisenda que no se sap com acabaran, però que el club tampoc contempla en el seu deute oficial i falta també el deute amb jugadors i proveïdors que no podem saber de quant es. Tot això i amb la dificultat que hi ha per poder-ho valorar realment, el deute pot estar per damunt dels 8.000 milions de pessetes. Però hi ha dos coses, en la part econòmica, que per a mi la fan més greu; la primera és que en aquestos set anys s'ha venut a Esnaider, Pochettino, Sergio, Helguera, Capdevila..., o sigui hem venut per damunt de 6.000 milions de pessetes i hem incrementat el deute en molts milions. I pareix que el deute continua augmentant a raó de 1.500 milions anuals. Aquestes pèrdues anuals les han reconegut públicament els propis consellers.

A l'any dos mil, després de la gran crisi que hi ha i que provoca la sortida definitiva del primer accionista del Consell, ens presenten un pla estratègic, basat amb el control de la despesa, la reducció paulatina del deute i en política de cantera en la part esportiva. Ens van assegurar que aquest pla es compliria, escrupolosament i que en cinc anys tindriem un club sanejat i en disposició de lluitar per fites esportives importants... Hi ha una cosa d'aquest pla que si que s'ha complert, estem lluitant per no baixar, que es una cosa molt important, vital diria jo, per al club.

Recordar aquest pla ara, poc més de tres anys després, ens pareix quasi un acudit de mal gust. Si no tingues ribets dramàtics ens faria riure i tot.

De l'apartat econòmic ja n'hem parlat, però es que l'esportiu es tant fort o més. La política esportiva de cantera s'en va anar amb Flores. Desde que el van cessar, vint-i-cinc fitxatges, qua-

tre entrenadors i tres secretaris tècnics més un altre que ja estem buscant... Aquest a estat l'últim despropòsit d'aquest Consell, destitueixen a Sergio Morgado en porten a un altre, Corominas, que té l'aval del propi president i als tres mesos ja se l'han carregat... Els germans Marx, Tip i Coll i Woodie Allen, si els poguéssim reunir tots després d'una gran festa amb una important dosis d'alcohol no serien capaços de fer un guió tan surrealista.

Socialment el club està més dividit que mai. La gran obsessió del Consell a estat la "demonització" del màxim accionista i tot el que o qui l'envolta. Per aquest "treball" s'han utilitzat "mitjans de comunicació" a sou i penyes per així fer veure que era la veu del poble qui parlava, quant en realitat eren uns altres qui ho feien. Al "poble" se la condicionat i manipulat en molts casos, parlant, això si en privat, mai en públic, dels negocis que Lara volia fer en Sarrià i dient que només l'hi interessava recuperar els avals que hi tenia posats. Però ara, com canvia la vida, els mateixos que parlaven dels avals de Lara diuen, també en privat clar, que per anarsen volen recuperar els avals que tenen posats ells. Les voltes que dona la vida...

Les assemblees d'accionistes s'aproven amb el cinquanta per cent d'abstenció i son un patiment per al Consell, no sigui que Lara s'aixequi un dia amb el peu esquerre...

I per fer-nos empassar tot aquests pastís ens ofereixen un estadi nou. Sobre aquest punt també voldria fer dos apunts; el primer és que no puc entendre que el més important per un club sigui el camp on juga, crec que el més important és que i posem dins d'aquest camp. O sigui, primer és l'equip i després tot el demés i segon, si s'ha de fer el camp que ens expliquen clarament, com es finança, perquè primer ens havia de sortir de franc, després havia de tenir un cost per al club, però baix, i últimament només es parla de que el camp costa sis mil milions de pessetes però no sabem quina és la nostra part d'aquest cost i com és paga. L'únic que tenim clar d'aquesta operació es per art de màgia uns, que no tenen res que veure amb l'Espanyol, s'han convertit en els segons o tercers accionistes del club, en una operació on, quant ens vàrem assabentar alguns accionistes, ja estava tancada i a més han quedat uns quants milions de pessetes d'accions en mans del club que no sabem qui les mou ni a favor de qui voten.

Crec que tot el que he exposat son motius, mes que sobrats, per demanar a aquest Consell la seva dimissió, més enllà de que l'equip es salvi o no.

La seva gestió ha estat molt dolenta a tots el nivells i ha arribat el moment d'assumir responsabilitats. L'Espanyol no pot continuar més temps amb aquesta espiral boja.

Tant pronte com l'equip tingui clar, matemàticament, on estarà la propera temporada, el Consell a de convocar una assemblea general extraordinària i facilitar el relleu i no intentar mantenir els càrrecs fins portar a l'Espanyol a un carreró sense sortida.

I després prou invents; el primer accionista té que tornar al club, té que estar representat al Consell, té que liderar la nova etapa, i té que haver-hi un president amb total sintonia amb ell.

Es té que posar en marxa un model de club, per al que les bases ja estaven possades fa set anys, per a que l'Espanyol sigui, per sempre, un equip de la part alta de la taula.

Jeroni Castell Vidal

President de la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona

Josep-Lluís Millan Masdeu, alcalde d'Ulldecona

Aquells que ens hem mogut tota la vida amb voluntarisme en defensa d'unes idees, o d'uns models determinats (minoritaris molts cops), sabem ben bé com va la cosa.

Fer qualsevol activitat al llarg de l'any, una revista ho és i no precisament fàcil, necessita d'un esforç i una voluntat enormes, a prova de tota classe d'entrebancs, resultats futbolístics adversos com en aquest cas.

La Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona i la seva gent han demostrat aquestes virtuts durant els anys que porten treballant i també un sentit important de servei a la societat, a la nostra societat, i cal per tant agrair-los sincerament aquest esforç.

Sempre dic que bona part de la riquesa espiritual d'Ulldecona es deu a les seves entitats i a les dones i homes que els hi donen vida, i per això les portes de la Casa de la Vila les heu de tenir sempre obertes, crec que és una de les funcions que mai hem de perdre de vista. Les entitats són la part més viva del nostre teixit social, i la seva varietat i objectius, un valor que no podem perdre de cap manera.

En el cas de la vostra entitat, hi ha circumstàncies de dificultat afegida, que jo diria que us ha donat una força interior especial. Estic segur que el vostre Club salvarà la categoria, Catalunya necessita i ha de tenir inclús, més clubs a primera.

Amb aquest desig acabo aquesta salutació per a tots els amics i amigues de la Penya Blanc-i-Blava i la seva revista. Endavant !!!

Josep-Lluís Millan Masdeu

Alcalde d'Ulldecona

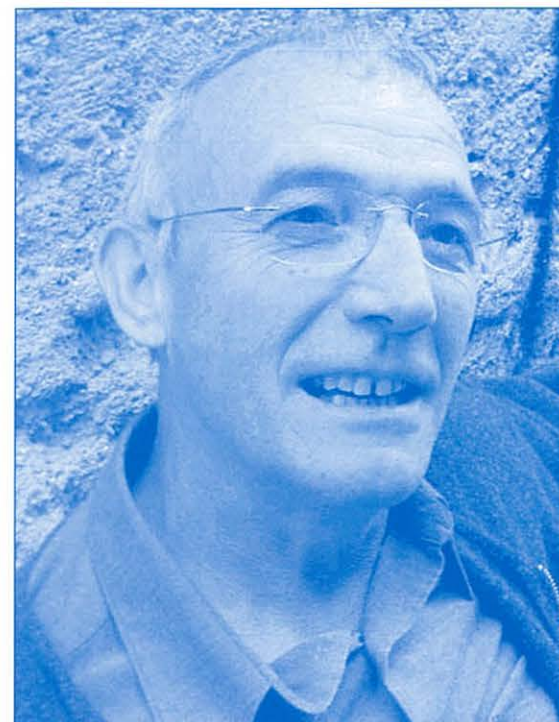
PEIX I MARISC

ADOMER, S.L.

Tel. 977 73 50 07
Tel. 977 73 75 60
Mòbil 646 71 66 24

Trafalgar, 32
43569 LES CASES D'ALCANAR
(Tarragona)

Salutacions

Miquel Fusté, Regidor d'Ensenyament Cultura i Festes

Un any més tenim a les mans lo "Perico" d'Uldecona. Hi trobarem, entre altres coses, la dedicació i l'esforç d'una pila de gent que han treballat tot aquest any passat per amor a un club de futbol, però també per amor a la cultura, a la convivència entre persones i, per damunt de tot, per amor a Uldecona i els seus barris.

Enguany sembla que, esportivament, no es un any bo per l'Espanyol. Desitgem que en el temps que queda de competició es pugui millorar i que el club acabi la temporada al lloc que li pertoca pel seu treball, per la seva solera i pel que representa per a la seva gent i per a Catalunya. Aquest és el meu desig i crec que el comparteixo amb la majoria de la gent del nostre poble.

Jo vos encoratjo a no defallir en la vostra tasca d'amor al club, però també a no defallir en la participació que teniu en la vida social i cultural del nostre municipi com heu fet fins ara. Vos felicito un cop més per l'edició d'un nou "Perico" que, de segur, tindrà la mateixa acollida que han tingut els seus predecessors.

MIQUEL FUSTÉ

Regidor d'Ensenyament, Cultura i Festes

TALLERS FIBLA, S.L.

OPEL

c/ Constitució, 4
Tel. 977 72 00 23 - Fax 977 72 14 24
E-mail: tfiblaopel@ya.com
43550 Ulldecona

Salutacions

Amics de la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona, us felicito per aquest 6è número de Lo Perico d'Ulldecona, que respira un apassionant espanyolisme en totes les seves planes.

És un gran orgull per a mi, com a President del nostre estimat Club, saludar-vos un any més i animar-vos a continuar treballant per difondre el bo i millor d'aquest Espanyol mitjançant la revista.

Ens satisfà moltíssim que essent una de les nostres penyes catalanes que es troba a més distància de la ciutat de Barcelona siguem una de les més actives i una de les que sentim més a prop. Això, sens dubte, és un gran mèrit vostre.

El nostre Club, com veieu, està en continua activitat, no només esportiva sinó també social. Cada dia iniciem més activitats adreçades als nostres socis, perquè volem que el soci visqui l'Espanyol en tota la seva globalitat. Lo Perico d'Ulldecona reflecteix fidelment totes aquestes novetats.

Fa dos anys, per aquestes dates, el nostre Club anunciava que començava els tràmits per a l'edificació d'un nou estadi de propietat a Cornellà-Prat. Ha estat, amb tota seguretat, la notícia que més m'ha agradat donar en tots aquests anys al capdavant de l'Espanyol.

De seguida ens vàrem posar a treballar en tots els passos previs i vam convocar un concurs pel disseny del nou estadi amb la participació de quatre prestigiosos estudis d'arquitectura.

Fa un any, l'hotel Fira Palace, de Barcelona, era l'escenari on es donava a conèixer el projecte guanyador: Gasulla-Fenwick-Arup. El somni més gran de l'espanyolisme en els últims temps tenia ja unes formes, uns colors, unes sensacions.

El resultat era un camp de futbol acollidor, modern, sobri i molt funcional, que recuperava l'essència del vell Sarrià. Un estadi del segle XXI amb les necessàries reminiscències del nostre passat.

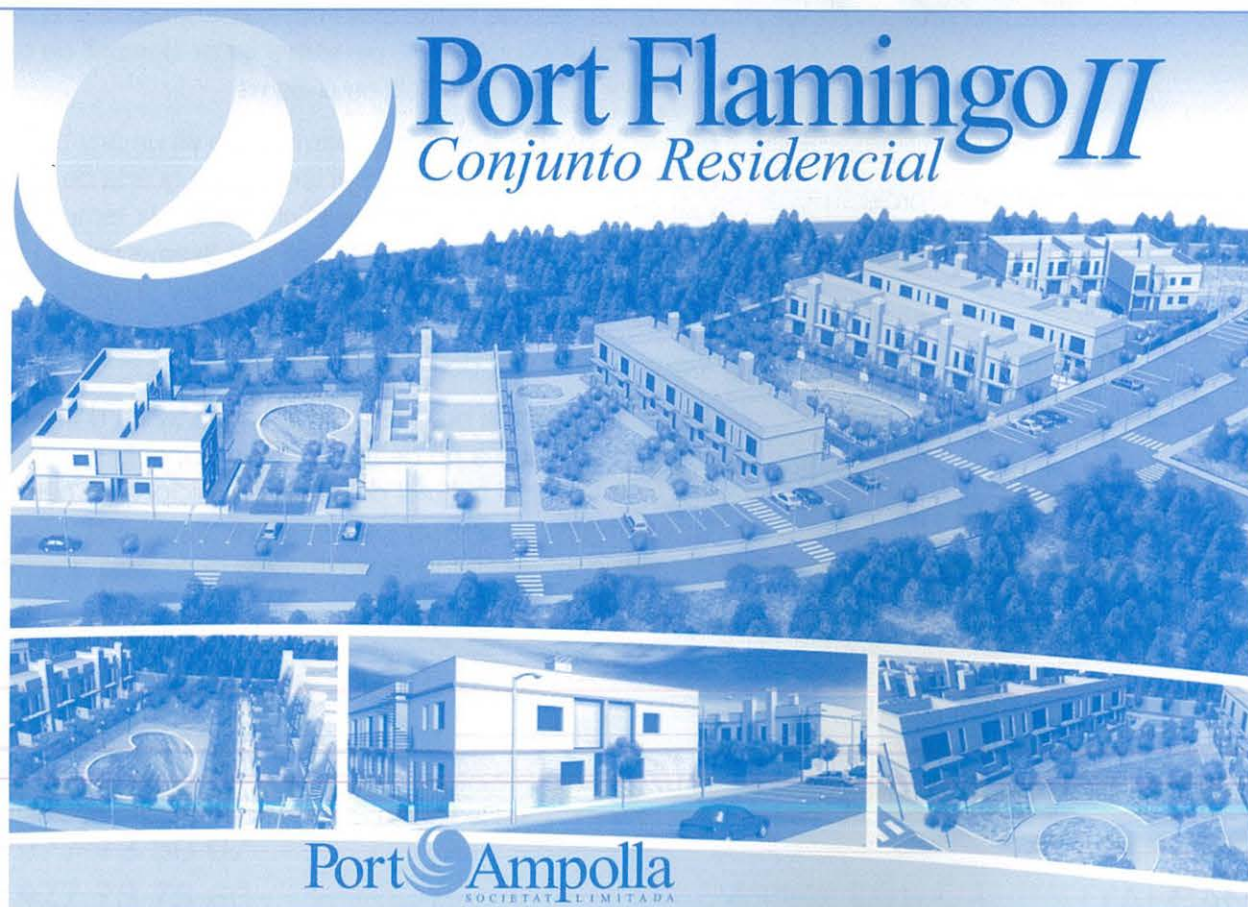
Els 'pericos' estem ansiosos de, en un futur ben proper, estrenar 'casa' orgullosos.

Daniel Sánchez Llibre

President del RCD Espanyol de Barcelona

Daniel Sánchez Llibre, president del RCD Espanyol de Barcelona

Port Flamingo II

Conjunto Residencial

Port Ampolla
SOCIETAT LIMITADA

Información y Consultas: 619 763 829 - 639 708 757 - 977 460 479

Talleres ESBAR

Chapa y Pintura

Camí la Roja, s/n - Tel. 977 72 01 78 - 43550 ULLDECONA

VISC!

¡Visca! Amb aquesta expressió volem manifestar el suport que, a "la Caixa", sempre hem donat a les nostres tradicions. A la il·lusió que desperten. A l'alegria que produeixen. I, sobretot, a l'entusiasme de tothom qui, amb el seu esforç, la seva col·laboració i la seva participació, les renova dia a dia, any rere any.

Opinions

Gabriel Sans, Periodista "Mundo Deportivo"

RESPUESTA A UN CRISIS

El manifiesto que un grupo de ocho penyes ha elaborado exigiendo la dimisión del Consejo y de su presidente Sánchez Llibre ha sacudido de nuevo las endeble estructuras espanyolistas. Que una parte de una capa social tan importante del club exprese sus inquietudes no debería generar polémica sino, al contrario, invitar a una serena reflexión. Pero en pocos días se ha destapado la enésima guerra interna en el entorno espanyolista, con personajes y medios más empeñados en 'disparar' al dirigente y a los altos ejecutivos que en reflexionar. En destruir que en crear un estado de opinión. Una lucha a cara descubierta que les distrae, en definitiva, de lo más esencial: salvar la categoría. El debate es obligado, sin duda. Sánchez Llibre y el Consejo no lo han hecho bien y los socios deberán pedirles responsabilidades.

Ya nadie niega ni esconde que el Espanyol atraviesa la peor crisis institucional y deportiva de los últimos años. A Sánchez Llibre se le deshace entre las manos su gran activo: el apoyo popular. El crédito logrado con la Copa del Rey de 2000 y la edificación de un nuevo estadio ya no son suficientes para un sector de la afición. El modelo de gestión del actual Consejo, más que aceptable en su apartado social pero muy deficiente en el deportivo, ya no funciona. Es evidente. Tres ligas cometiendo los mismos errores de planificación, con cinco técnicos y más de treinta fichajes, la mayoría poco productivos, no pasarían el corte de unas nuevas elecciones, aunque haya sido un presidente tan popular como accesible.

Sin embargo, no hay que olvidar que del propio dirigente depende el futuro inmediato. En la última asamblea, no hace mucho, el presidente puso el cargo a disposición de los accionistas y acabó asegurándose su continuidad. Meses después, nada de aquello sirve. Si Dani se ve con fuerzas, que exponga un proceso de renovación fiable, sin titubeos ni ambigüedades. Convencido de armar una estructura profesional, sólida y transparente que devuelva al equipo el protagonismo perdido. Si en cambio se siente agotado y ya no soporta la presión de un entorno que cada vez y con más fuerza le pide que se vaya, que abandone. Nadie le discutirá su dedicación, entrega y su mayor logro: un estadio nuevo, una casa nueva para los pericos. Pero, sobre todo, que lo diga en voz alta, claro y con tiempo suficiente para construir un proyecto de forma paralela y que trabaje de cara al futuro. La supervivencia del club está en juego.

Exigir su dimisión y un inmediato cambio de rumbo, como reclaman los penyistas, no debe quedarse en una simple reivindicación vacía de contenido. No, ni mucho menos. La quebradiza salud de este Espanyol no se puede permitir estos excesos. Necesita de un revelo controlado y sin traumas que ayude a cicatrizar heridas. Y en el entorno espanyolista, hoy por hoy, no hay una oposición sólida. Sólo disidentes atemorizados por la posibilidad de dar un paso en falso. Un puñado de candidatos con nombre pero sin proyecto. Algunos con ideas rancias y otros con más entusiasmo que credibilidad. Y el peor error que podrían cometer es, como alguna ya está haciendo, ampararse al abrigo de algún medio de comunicación amigo. El espanyolismo necesita unidad para remendar un proyecto descosido y no más fracturas. Sumar en lugar de neutralizar fuerzas. No hay cabida para más improvisaciones.

José Manuel Lara, como máximo accionista de la entidad, debería jugar un papel destacado en este hipotético proceso de regeneración. Para respaldar al actual Consejo o, por el contrario, para decantarse por otro entrante. Da igual. Su prolongado silencio no despeja dudas y sus votos en blanco apoyando por definición a la mayoría tampoco ayudan mucho, pese a estar en todo su derecho de hacerlo. Al club le urge un brazo fuerte que le sostenga. Sea Lara, Sánchez Llibre u otra persona. Más de veinticinco mil socios necesitan respuestas y a poder ser rápidas.

IL GATTOPARDO

 burger

per menjar al teu gust

www.ilgattopardo.net • info@ilgattopardo.net
 Marcel Miralles 20 • Tel. 977 59 34 59 • L'Ampolla

IL GATTOPARDO

 ciberc@fè

per connect@re

www.ilgattopardo.net • info@ilgattopardo.net
 Marcel Miralles 20 • Tel. 977 59 34 59 • L'Ampolla

FUSTERIA BEL

Av. Ramon Salomon, 9
 Tel. 977 72 00 44
 Fax 977 57 30 69
ULLDECONA

*La millor qualitat
 al millor preu*

JOIERIA

PEPITA FERRÉ

C/ Sant Antoni, 20 - Tel. 977 57 32 49
 43550 **ULLDECONA**

ESPECIALITZATS EN FINESTRALS GRANJA

Plàstics Reforçats
Vidal, S.L.

- Especialitat en finestrals granja
- Revestiment interior de furgonetes i camions amb fibra de vidre
- Dipòsits

Ctra. Montsià, s/n
 Tel. i Fax 977 72 07 85
 Part: Maestrat, 4 - Tel. 977 72 03 29
ULLDECONA

Opinions

José Martí Gómez, Escritor - Periodista

Extracto de la entrevista que mantuve con José Manuel Lara Bosch, Publicada en "La Vanguardia" el 23 de Octubre de 1996

Sobre la Gestión de un club de fútbol:

"No es la suerte lo que diferencia la marcha de un club de fútbol de una empresa, sino el hecho de que la junta de accionistas de un club pasa revista cada domingo y al consejo de administración no se le juzga por su gestión sino por el último resultado".

Sobre la responsabilidad de los gestores:

"Qué avalan los consejeros de los clubs? Un 5% del presupuesto, caso de negligencia o dolo. ¡Vaya chorrada de aval! ¿Qué se puede hacer si un loco se hace con el control de un club? Nada. No hay ningún mecanismo que lo controle".

Recapitulando sobre esas dos ideas, sugiero:

a) Que vista la gestión del consejo de administración del Espanyol se le invite a que no se sacrifique más por el club y se marche a casa, descienda a segunda o se mantenga en primera.

b) Que el nuevo consejo de administración no se haga responsable de lo que han avalado los dimisionarios, dado que arrastrados por su nefasta política deportiva han abocado al club a una crisis económica. Estoy convencido de que no ha existido dolo en la gestión pero si ineptitud.

c) Como máximo accionista del club, José Manuel Lara Bosch debe dejar de lavarse las manos. Debe asumir una responsabilidad, avalando una candidatura que le merezca confianza, que planifique un modelo de club y que trace una política económica y deportiva a largo plazo.

Planificación, dicho a modo de resumen, sobre la que los gestores del club dan una sola pista: la de que no tienen otra idea que capear una año más el temporal.

*José Martí Gómez
 Escritor y Periodista*

Jordi Alberich

Quan Dani Sánchez Llibre forma el seu Consell d'administració després de la seva reelecció apareix, per primera vegada el nom de Jordi Alberich en la primera línia de l'espanyolisme . Alberich és nomenat conseller portaveu . Es diu d'ell que juntament amb Alfred Torras i Ferran Martorell formen el grup més proper al màxim accionista i que, suposadament, són els que han de fer de pont per a l'entesa entre Dani i Lara .

Però quan portaven molts pocs mesos al Consell comencen a sortir els rumors del seu desacord en la forma de gestionar el club i que es plantejaven la dimissió . Els rumors cada vegada eren més intensos i finalment es produeix la notícia i en poc temps, els tres presenten la seva dimissió.

Des d'aleshores Alberich no es va prodigar molt en declaracions fins que fa uns mesos surt la notícia que es forma un grup que es diu "Cercle d'amics" de l'Espanyol i del qual ell n'és el President.

A l'hora de posar-nos a pensar en entrevistes per l'actual edició de Lo Perico d'Ulldecona" el primer nom que surt és el seu . Això del "Cercle d'amics" a nosaltres ens fa bona olor i volem saber millor què és i res millor per saber-ho que parlar amb el seu President.

- Sr. Alberich ; què és i perquè es forma el Cercle d'amics?

- Hi ha diverses raons; la primera és contribuir a fer un Espanyol més gran, la segona és contribuir-hi passant-ho bé, perquè si fas alguna cosa i no t'ho passes bé ho acabes deixant i després voler contribuir a demostrar a la societat que l'Espanyol és un equip important amb el

què en diem el teixit social de la societat catalana, llavors amb aquesta vocació el què hem intentat és agrupar persones reconegudes dins dels seus respectius àmbits i a la vegada reconeguts com a grans espanyolistes. Per tant avui el "Cercle d'amics" és un grup de persones compromeses amb l'Espanyol i amb una pluralitat d'orígens i d'ocupacions molt manifesta. Hi ha ex-jugadors com Rodilla i Lauridsen, hi ha intel·lectuals, pensadors, poetes, empresaris, periodistes, polítics.... per tant crec que representa aquesta barreja suggerent i plural com és l'Espanyol.

-Però es diu que aquest grup és oposició a l'actual Consell...

-Nosaltres no som oposició jo diria que per tres raons; la primera i més important és que no volem fer d'oposició, la segona és que per fer d'oposició necessites unes persones amb una vocació que nosaltres no tenim, que és la de seguir molt el dia a dia i nosaltres aquesta vocació no la tenim, jo crec que si fèssim això no ens ho passaríem bé, al contrari ens aniríem amargant a poc a poc i ho acabariem deixant i l'última és que una oposició té la voluntat de ser alternativa i nosaltres no vam néixer com a alternativa.

-El qual no vol dir que per això haguéssim d'estar d'acord amb tot el què fa el Consell, de fet en moltes coses no hi estem d'acord i ho manifestem.

-Li faré la pregunta més directa : Vostè vol ser President de l'Espanyol?

-No, no es va crear el "Cercle d'amics" perquè jo fos President, de fet us faré una confessió el meu gran somni amb l'Espanyol era jugar de davant centre i fer-li un gol al Barcelona a Sarrià però crec que ja he fet tard....

-O potser no, tal com estan les coses igual li fan una oferta

-Home si me la fan segur que jo si que hem poso d'acord amb Marcó amb el tema econòmic

- A veure si al final acabarien al jutjat!

«Si aquest Consell continua com fins ara, no està capacitada per revertir la situació del club»

- També podria ser... Seriosament, respecte el fet de ser President al "Cercle d'amics" si que ens agradaria un cert model de club i aquest model l'ha de liderar algú i la nostra primera il·lusió era que aquest model de club en què nosaltres creïem el millor per liderar-lo era l'actual President, per què s'ha d'anar a buscar a ningú quan ja hi ha algú, no? Ara he de dir que si que estic convençut que entre els espanyolistes hi ha molta gent que poden ser grans Presidents del club.

- En l'última nota de premsa que van fer pública deien que vostès aplacen qualsevol activitat o debat fins que acabi la lliga per tal de no distreure l'atenció en un moment tant delicat. Quan acabi el campionat i, tan si l'equip està a primera com si és a segona, plantejaran el què és el seu model de club. Aquest model és molt diferent a l'actual?

- Estem començant a treballar i ens agradaria que fos un model molt obert on hi pogués aportar coses molta gent, com vosaltres i altres que estan molt preocupats per l'Espanyol. Però jo crec que les línies bàsiques en les que hem començat a treballar són molt diferents a les d'ara, des del sentit últim del club fins a detalls molt concrets de gestió.

- Creu que aquest Consell està capacitada per fer una gestió diferent a la que han fet fins ara i per tant reconduir la situació tant esportiva com econòmica?

-Home en principi jo crec que tot és possible, ara bé si es segueix amb les línies d'actuació actuals no estan en absolut capacitats, per tant a partir de la dinàmica actual no hi ha la més mínima possibilitat de fer-ho, a partir de les capacitats que se'ls hi suposa, a tots hi cada un dels membres del Consell poden revertir-ho, però això significa un canvi d'actitud molt clar.

- Hi ha una cosa que creiem que no està massa clara; per un costat estem cansats de sentir que l'Espanyol és un dels clubs més sanejats de la lliga i per l'altre fa dos anys seguits que presentem pèrdues i el mateix Marcó en l'última assemblea d'accionistes diu que hem d'intentar corregir l'actual tendència o podem entrar en un camí molt perillós. Vostè que entén de números; quina és la seva opinió sobre la situació econòmica del club?

- Jo la veritat és que, malgrat haver estat tres mesos al consell no la conec amb tot detall. Jo el que si crec, basant-me en el què diuen alguns consellers en entrevistes a la premsa, és que el club si que està en una dinàmica de perdre bastants diners a l'any i això és extraordinàriament preocupant, perquè és més preocupant el dèficit que el deute; per tant la meua opinió és que estem bastant al límit i si no rectificuem aviat, des del meu punt de vista això serà molt difícil de reconduir, però molt, i hem preocupa especialment perquè hi ha equips molt tradicionals de primera divisió que han aca-

bat molt avall, per tant aquí si que s'ha de demanar i exigir al Consell un plantejament racional i transparent.

- És cert, tal com es diu, que les pèrdues de l'any passat, tres milions i mig d'Euros, estan maquillades i que la realitat és que se'n van perdre quasi deu, però que es van imputar com a ingrés sis milions d'Euros per televisió del contracte d'aquest any?

- Com us deia abans jo no conec amb tot detall la situació, però pel que he llegit i pel que es va manifestar en la junta general d'accionistes és exactament com vosaltres dieu i que sense aquest apunt comptable les pèrdues haguessin sigut de nou milions d'Euros, és a dir mil cinc cents milions de pessetes. Si és així és molt preocupant perquè vol dir que estem perdent un trenta-tres per cent del què estem ingressant, això si que crec que d'una manera molt ràpida s'hauria d'explicar

CONGELATS
FRIMONT,SA

Av. Pare Palau, 7 A
Tels. 977 72 00 20 - 977 72 05 78
ULLDECONA (Tarragona)

quina és la situació real i quin projecte hi ha per fer-hi front, perquè a mi si us dic la veritat hem preocupa més la situació econòmica que l'esportiva.

- Pel que ens està dient vostè creu que l'Espanyol podria estar en una situació crítica...

- Home si es reconeix que durant dos anys s'han perdut molts diners i que aquest és el tercer... l'Espanyol tant no pot aguantar, per això dic que hem preocupa més l'econòmic que l'esportiu, perquè és cert que baixar a segona és un gran disgust, però tal i com està el món del futbol amb una situació econòmica molt deteriorada el risc que tens és de passar-te bastants anys a baix.

Amb aquesta situació econòmica com es finança el nou

«Del nou estadi s'ha d'estudiar bé la seva viabilitat econòmica i no deixar-nos portar per l'il·lusió»

estadi de Cornellà? O és què ens surt tot de franc?

Aquí el primer que s'hauria de saber és quin serà el cost econòmic que el club haurà d'assumir. Jo crec que amb això s'ha de fer un esforç de racionalitat radical.

En quin sentit?

- Amb la situació econòmica que tenim i la que tindrem després d'aquesta temporada, que suposo que serà bastant dolenta, si hem d'anar cap a un cost addicional molt important, crec que s'ha de decidir a partir de conèixer quina és la situació econòmica i no deixar-nos portar per l'il·lusió i crec que aquí s'hauria d'explicar clarament quina és la realitat i quines alternatives hi ha. Jo trobaria molt bé assumir el risc que sigui sempre i quan es conegui tota la situació econòmica i que sigui una decisió que sigui molt compartida per tot l'espanyolisme. El què no podem fer és una fugida cap endavant.

Pareix que a l'actual Consell hi ha la idea que l'estadi de Cornellà és, quasi, la pedra angular sobre la qual s'ha de construir l'Espanyol del futur. Vostè considera tant important aquest estadi o pensa que Montjuïc és un estadi vàlid per a l'Espanyol?

Primer; crec que Montjuïc és un estadi vàlid, en el moment que perds la teva casa perquè has sigut mal administrador, que llavors te'n vagis a jugar a l'estadi que ve de disputar els jocs Olímpics, que ha sigut el moment més important de la història de la ciutat i que està emmarcat en el complex lúdic-esportiu, segura-

ment dels més bonics del món, crec que és una gran sort. Llavors; aprofitar-ho o no, jo crec que depèn en primer lloc de l'Espanyol i després de la relació amb l'Ajuntament, però jo crec que essencialment de l'Espanyol. Per tant si Cornellà és una il·lusió de l'espanyolisme i podem assumir el cost, endavant, ara si no es pot assumir.

Amb el cost de l'estadi Olímpic podem estar molt bé. Jo crec que la gran assignatura de l'espanyolisme no és jugar a Cornellà o a l'estadi Olímpic, crec que la gran assignatura de l'Espanyol és ser un club molt consolidat a primera i de referència a Catalunya.

-Abans parlàvem del model de club; al model de club que vostès plantejaren quin paper hi juga J. Manuel Lara?

- Mireu jo crec que l'Espanyol té pendent normalitzar el què és natural i normal i que de manera antinatural s'ha fet anormal, per tant; jo crec que l'aportació de la família Lara ha sigut fonamental en la història recent de l'Espanyol i que quan han estat presents en les decisions del club ho han fet amb un gran encert i a més resulta que són els primers accionistes del club. Per tant a mi hem costa molt veure un projecte d'un Espanyol ambiciós sense la figura del J. Manuel Lara, jo només recordaria que fa un temps quan el Piterman va voler comprar el club tots ens vam quedar molt tranquils per que sabíem que hi havia el J. Manuel Lara i també crec que en aquest moment que si tot va molt malament, cosa que no desitja ningú, hi ha gent que pensa que està el Lara que ja apareixerà en algun moment. Jo crec que hauríem de passar de tenir la família Lara com una alternativa d'última hora a tenir-los com un actiu permanent perquè a més quan ha estat un actiu permanent del club s'ha notat i per tant jo apostaria clarament per recuperar-lo.

Lara, quan ell portava el timó del club, apostava per una ampliació de capital; segons vostè aquesta és l'única sortida que té el club o vostè en veu alguna altra?

Nosaltres estem estudiant el model de club i l'ampliació de capital encara no l'hem abordat, però crec que l'ampliació de capital ha de ser la conseqüència d'un debat seriós i de tenir un model de club molt definit. Jo diria que l'ampliació de capital no és una solució, és, més bé, una de les alternatives que es poden presentar però no és el més important, no és el primer pas, el primer pas ha de ser tenir un model de club i assegurar una bona gestió i en aquest marc una ampliació de capital en el seu moment podria ser interessant.

J. Manuel Lara va parlar moltes vegades de professionalitzar el club, allò es va convertir en un debat permanent, malinterpretat moltes vegades i, segu-

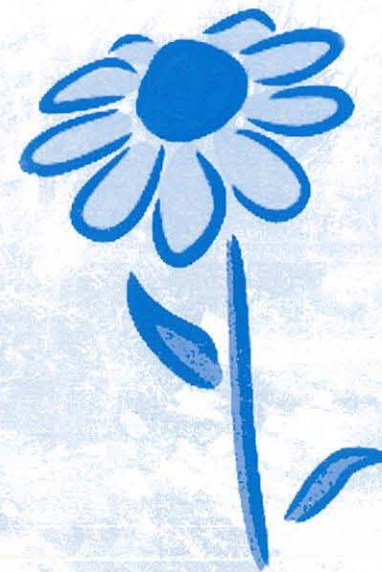
DISTRIBUCIONS
D'ALIMENTACIÓ

GARCIA MORENO

Carrer Cervantes, 54 - Tel. 977 73 05 40

Fax 977 73 05 40

43530 **ALCANAR**

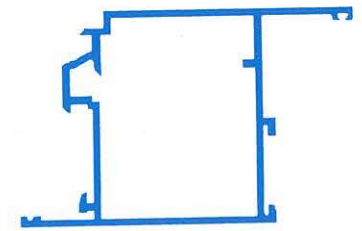

natura verd jardins

Sant Jaume, 21

Tel. 977 57 01 06 - Mòbil 658 95 11 51

43559 El Castell - ULLDECONA (Tarragona)

ALUMINIS SANS

C/ Adell, 2, baixos - Tel./Fax 977 72 12 00
43550 **ULLDECONA** (Montsià)

RENAULT

MANEL ROCA CARAPUIG

Vendes i Tallers:

Ctra. Vinaròs, s/n - Tel. 977 72 03 09

ULLDECONA

rament es feia aquesta mala interpretació interessadament... ja està professionalitzat l'Espanyol o encara funciona com quan Lara es queixava?

Que vol dir professionalitzar el club? Jo crec que professionalitzar el club significa dues coses; una contractar bons professionals amb experiència i capacitat i dos; deixar-los fer. En aquest cas jo crec que és evident que els directius participen molt del dia a dia del club i que d'altra banda els professionals que hi ha al club tenen molta rotació i altres que no tenen rotació són

«Lara ha de ser un actiu permanent a l'Espanyol»

posats en dubte per tothom i amb uns resultats més que dubtosos. Per tant jo crec que el primer que s'ha de saber és si els actuals professionals són vàlids, però el que si tinc clar és que l'Espanyol ha de tenir els millors professionals i que el Consell els deixi treballar i es dediqui a ser el què els toca que... És que jo no sé perquè els consellers han d'anar al club més de dues hores al mes. Si van més de dues hores al mes és que el club no va bé.

Fins ara hem parlat més de l'Espanyol com a empresa que no com a club de futbol, que al capdavall és el que és. Quines són les seves idees pel que fa a la part esportiva?

Jo crec que l'Espanyol el què necessita és donar continuïtat als càrrecs tècnics; jo crec que a l'entrenador o al director esportiu o als dos si és que s'opta per tenir dos càrrecs forts, se'ls ha de lligar al club per un temps superior als cinc anys, amb mecanismes de sortida de manera que si se'n va el primer any no li hagi de pagar

els cinc, però valgui que parlant la gent s'entén i hi ha mecanismes una mica creatius, però el què està clar és que l'Espanyol necessita continuïtat com sigui, jo crec

«La gran assignatura pendent de l'Espanyol és tenir un model de club molt consolidat a primera i de referència a Catalunya»

que la gran sort que teníem amb Paco Flores és que es veia com una continuïtat al club, era com un referent, per tant jo apostaria per continuïtat i deixar treballar a gent qualificada.

Ha nomenat a Paco Flores, quina és la seva opinió sobre ell i la seva relació amb l'Espanyol?

Home el propi President ha reconegut, amb una expressió molt contundent, que es van equivocar. Jo crec que va ser un gran error perquè no va ser treure a l'entrenador del primer equip, va ser treure a tot un referent del club, amb Flores se'n va anar una manera de fer, amb Flores se'n va l'Intertoto i se'n va tota una generació de futbolistes més una altra generació que esperava al darrera, per tant va ser una decisió molt i molt seriosa i que al final ha anat molt malament, perquè els dubtes de si és més simpàtic o menys... no sé... tampoc crec que l'Espanyol necessiti una persona més o menys simpàtica si no un bon entrenador i crec que Paco ho és i a més molt honest i a més si com a empresaris sempre mirem el compte d'explotació jo crec que el de Flores és espectacular, ens va salvar dues vegades del descens, va guanyar la Copa i l'últim any d'ell com entrenador vam tenir opcions matemàti-

«El compte d'explotació de Flores a l'Espanyol és espectacular»

a projecció de futur crec que l'Espanyol ha de ser un equip que estigui regularment a la Lliga de Campions, que una temporada mitjana sigui de UEFA i una de dolenta et quedis fóra d'Europa però no pateixis per mantenir la categoria. Jo a l'Espanyol li veig unes possibilitats enormes, penseu que a nosaltres quan les coses ens van malament anem més de vint-mil persones a l'estadi, i jo que acostumo a mirar el nombre d'espectadors de tots els camps de primera veig que n'hi ha molt pocs que hi vagi tanta gent.

Al maig del 2000 l'Espanyol guanya un títol després de seixanta anys, Tomás Guasch diu amb molta freqüència que aquell encara és l'últim títol que ha guanyat un equip català, es produeix una eufòria i bogeria col·lectiva, pareixia que era el moment d'aprofitar aquell estat d'ànim i el moment, que encara dura, de l'altre equip de la ciutat i relançar a l'Espanyol definitivament cap aquests llocs d'Europa que vostè deia abans. Però als pocs mesos estàvem en plena crisi en l'Assemblea d'accionistes més trista que es recorda on els de Planeta dimiteixen i es desvinculen de la gestió del club. Fem anar a Tamudo a Glasgow per fer calaix, aquells afortunadament no el fitxen, ens trèiem del damunt a Pochettino i comença l'espiral de despropòsits que ens porten a la situació actual.

És una errada imperdonable per aquest Consell no saber aprofitar aquell moment?

Home tant com imperdonable no, jo crec que tot es pot perdonar. Ara sí que va ser una ocasió singular i difícil de repetir. En aquell moment va ser una pena no quedar, un parell d'anys, per davant del Barcelona a la Lliga perquè això ens hagués portat a una posició totalment diferent a la que tenim avui. Jo crec que va ser una llàstima no haver aprofitat aquell moment, una llàstima important i històrica.

Abans de començar l'entrevista dèiem que el "Cercle d'Amics" ens feia bona olor, després de parlar, amb molta profunditat amb Jordi Alberich durant més de tres hores, hem arribat a la conclusió que el seu discurs és molt vàlid per a l'Espanyol. Alberich ha de ser algú a tenir en compte en l'imprevisible renovació que ha d'haver a l'Espanyol a final de temporada.

José L. Llopis - Jeroni Castell

ques de UEFA fins les últimes jornades. I tot això amb pocs fitxatges i a més els pocs que es van fer encertats, per tant des d'una òptica empresarial el compte d'explotació de Flores dona uns beneficis històrics.

La política esportiva de l'Espanyol com la veu? Ens hem de basar en la pedrera, és vint-i-quatre fitxatges en dos temporades..., quin és el camí adequat per a vostè?

Home vint-i-quatre fitxatges en una temporada i mitja és l'exemple d'allò que no s'ha de fer mai més. Jo crec que només pedrera tampoc és el més adequat. Jo crec que l'Espanyol ha funcionat bé mentre ha tingut una certa pedrera, ha estat molt atent al futbol català..., jo crec que hauria de ser una mica de tot, la pedrera te que ser molt important i després hem de tenir molt clar que l'Espanyol el què ha de fer és fitxar i traspasar, això que estic dient tampoc és descobrir res nou estic parlant d'allò que es va fer fa quatre o cinc anys d'una manera molt eficaç i amb grans resultats, perquè si mirem el què es va fitxar en l'època de Camacho i Flores jo crec que hi ha un percentatge d'encert molt alt i per tant seria bo recuperar aquest esperit.

Quan vostès es comencen a plantejar el model de club en el què diuen que estan treballant; des de quin de punt de vista ho fan. D'un Espanyol per intentar mantenir la categoria, d'un equip de meitat taula però sense grans aspiracions o volen ser més ambiciosos?

Jo crec que l'Espanyol és el segon equip de Catalunya, hem d'acceptar que per massa social i pressupost no som els primers, i crec amb sinceritat que el segon equip de Catalunya ha de tenir i pot tenir un lloc entre els grans, no he pogut entendre mai perquè hem de ser menys que el segon equip de Madrid el primer de València o ja no dic el de Corunya. Això no vol dir que sigui una realitat en dues o tres temporades, però com

TALLERES

Fibla-Gallardo, S.L.

Puertas Metálicas - Auxiliar del Mueble

c/ Amposta, s/n. • Tel. 977 72 05 79
43550 ULLDECONA

GARROFES I AMETLLES

VIOLETA

c/ Barcelona, 10
L'AMPOLLA
Tel. 977 460 051

Forn de pa

J. CASOLA

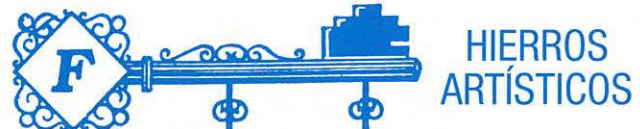
Murada de Dalt, 35 • Tel. 977 72 08 24

ULLDECONA

H
★

Restaurant - Hotel
BON LLOC

Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
43550 ULLDECONA

HIERROS
ARTÍSTICOS

Amadeo Fernández

Fábrica: Vidal i Barraquer, 72
Tel./Fax 977 72 12 20
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Petrocat

Distribució LABERNIA I FILLS SCC

Major, 106 - Tel. 977 72 00 81
43550 ULLDECONA

RESTAURANT

**Casa
Santi**

Murada de Baix, 89 - ULLDECONA
Tel. 977 72 12 12 - Fax 977 72 06 53
casasanti89@hotmail.com

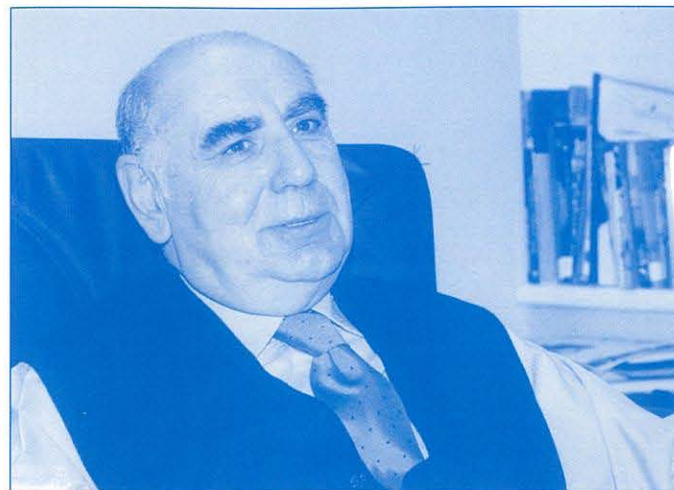
PREFABRICATS I
SUBMINISTRAMENTS
PER A LA CONSTRUCCIÓ

Tenda i Magatzem a la Plaça Catalunya
Tel. 977 72 00 34
Magatzem i fàbrica a ctra. La Sénia
Tels. 977 72 02 35 - 977 72 02 66 - Fax 977 72 03 68

Nofre, S.a.
ULLDECONA

Entrevistes

José Mª Calzón

En estos veinticinco años habrá conocido muchos presidentes, entrenadores y directivos...

Entrenadores y jugadores si, pero presidentes no muchos, afortunadamente ha habido pocos digo afortunadamente porque creo que esto es un síntoma de estabilidad. Cuando llegué al Espanyol estaba Meler, después vino Baró, a este le sustituyó Martorell, que fue presidente aunque nadie lo reconoce, pero lo fue tanto como los demás, después llegó Julio Pardo, el Sr. Perelló y finalmente Dani. Por tanto en veinticinco años seis presidentes yo creo que no es mucho.

¿De lo que si ha conocido muchos es de entrenadores, de todos cual ha sido el que más le ha impresionado o marcado especialmente?

Para mí, quizás porque fue el primero que tuve y con el que más años conviví, fue José Emilio Santamaría, con el que todavía sigo manteniendo la amistad y hablamos con cierta frecuencia, pero vamos ha habido otros cómo Camacho o Clemente que es muy amigo mío. La verdad es que con casi todos los entrenadores que han estado he tenido buena relación, quizás solo hay una excepción que es Juande Ramos, que todavía no sé porqué pero..., no se si hubo alguna mala interpretación o que es lo que pasó, pero la realidad es que quedó un cierto distanciamiento cuando se marchó. Es la única excepción.

¿Y de jugadores, aunque ya son muchos más, con cual se quedaría?

El que más me ha impactado, sin lugar a dudas, fue Ortiz Aquino las cualidades que tenía cómo jugador eran excepcionales, lo que pasó es que la vida que llevaba no era la más adecuada. Yo siempre he defendido que si hubiera llevado una vida más ordenada hubiera sido el mejor líbero que ha jugado en España.

Y a nivel de vestuario ¿ha cambiado mucho el trato con los jugadores o la convivencia en estos años?

El grupo. Antiguamente había más amistad, terminaba

José Mª Calzón es historia viva del Espanyol, es uno de los más veteranos del club, veinticinco años, sus vivencias y recuerdos, más que para una entrevista, darían para una revista entera. Quizás porque la actual situación es tan mala, nos apetecía hablar con él. Revivir épocas tan gloriosas como aquella temporada con José Emilio Santamaría, en que el Espanyol estuvo a un paso de ganar la liga, la liga del play-off, el subcampeonato de UEFA... Nos reconforta recordar que el Espanyol no fue siempre un club tan triste como el actual.

un entreno y se juntaban todos para comer o se iban a cualquier bar a tomar un aperitivo, También en las comidas de las concentraciones se nota, antes se quedaban en la mesa dos o tres horas, jugaban al dominó..., charlaban, etc..., ahora cuando acaba la comida cada uno se va a su habitación, o se hacen grupitos de dos o tres, pero no es como antes. En este aspecto ha cambiado mucho.

¿Cuáles han sido, deportivamente, los mejores y los peores momentos de los veinticinco años?

Lo peor siempre han sido los descensos. Como alegrías los ascensos, la copa del Rey y la final de Leverkusen a pesar de haberla perdido.

La final de la UEFA a pesar de perderla, usted la pone dentro de lo mejor que le ha pasado...

Si, sin ninguna duda. Es que... volvemos a lo mismo, yo siempre digo que para llegar a una final has tenido que eliminar a grandes equipos y nosotros lo hicimos. Yo recuerdo que entonces teníamos de tesorero a Pepe Navarro y a la hora de hacer el presupuesto, cuando vió que nos tocaba el Borussia solo hizo presupuesto para esa eliminatoria, por que todos pensábamos que no

«Lo mejor de mi vida en el club han sido los ascensos, la UEFA del 88 y la Copa del Rey»

pasaríamos de ahí. Y así se hizo en todas las eliminatorias se iban presupostando de una en una pensando siempre que era la última... y llegamos a la final. Fue muy bonito.

Pero a pesar de ponerlo en la parte positiva, cosa en la que estamos totalmente de acuerdo; aquella tarde de Leverkusen debió ser terriblemente dura...

Hombre es terriblemente dura tal y como transcurre el partido, porqué íbamos con un tres cero, en la primera parte las dos únicas ocasiones de gol son nuestras, una de Pichi y otra de Losada, y sigue transcurriendo el partido y creo que en el minuto sesenta y cinco cuando nos meten el primer gol, un fallo de entendimiento entre N'Kono y Miguel Angel y a partir de ahí el equipo se hundió..., pero para mi fue una gesta muy importante. Además fue muy bonito porqué siempre venían el mismo grupo de aficionados a los desplazamientos, al final acabamos llamándoles el grupo de la UEFA. Al cabo de unos años, aprovechando un desplazamiento del Espanyol a Logroño, hicimos un desplazamiento juntos para recordar aquella etapa.

Al final a Clemente se le hizo responsable de aquella derrota...

Si, yo creo que injustamente. Se habla mucho de que Lauridsen ese día no jugaba..., pero si Lauridsen no había jugado en casa y habíamos ganado tres a cero..., si Lauridsen no había jugado en muchos partidos de la UEFA y estábamos en la final...Mira, otra cosa que se le ha echado en cara a Clemente es que no jugó Valverde...¡Pero si con Clemente eran Valverde y diez más...!, pero ese día a Valverde se le tuvo que infiltrar y pidió él mismo no jugar y eso no he oído a nadie que lo diga...Yo creo que nos faltó picardía y veteranía para ser campeones.

Hablemos de la otra final, de la que ganamos. ¿Valencia fue el mejor momento de toda su trayectoria en el club?

Sí, pero si os digo la verdad casi me llego más al alma el comportamiento de nuestra afición que el resultado.

¿Ese día se demostró la fuerza que puede llegar a tener el Espanyol?

Sí pero es que yo me puedo remontar a la liga que pudimos ganar con Santamaría, que era muy difícil encontrar coches por Barcelona que no llevaran algún distintivo del Espanyol. Yo creo que el Espanyol tiene

una gran cantidad de simpatizantes, lo que pasa es que nos cuesta atraerlos como socios, quizás para esto necesitaríamos hacer como el Deportivo o como el Valencia, estar tres o cuatro años arriba y a lo mejor estos simpatizantes acabarían enganchándose.

¿Usted cree que después de la final de Valencia, con la inercia positiva que había, se perdió la oportunidad que usted está diciendo de tirar el Espanyol para arriba y consolidarlo entre los grandes?

Hombre yo creo que la oportunidad siempre la hemos dejado escapar en el mejor momento. Nos pasó lo mismo después de la final de la UEFA, en vez de seguir haciendo un bloque y consolidarnos, vendimos a Soler y Valverde y trajimos gente que no estaba a la altura. Siempre hemos dicho que hemos hecho esto por necesidades, pero es que después resulta que el resto de equipos están con una deuda terrible, pero arriba y nosotros siempre hemos querido ser pobres pero honrados. Yo creo que nos ha faltado liarnos la manta a la cabeza y decir; bueno haber por donde salimos... porque al fin y al cabo eso es lo que ha hecho el Depor.

Hablando de la final de Valencia, ¿le pareció justa la salida de Paco Flores?

Es que Paco es mi amigo y yo de los amigos no hablo.

La última pregunta, la más importante, ¿qué dice la experiencia? ¿nos salvaremos?

Mirad yo todos los años hago una "quiniela" y casi nunca me equivoco y como a principio de temporada la hice y dije que el Espanyol no bajaría, ahora me mantengo en ella. En mi opinión Murcia, Albacete, Málaga y algún otro se tienen que repartir los puestos de descenso.

Que así sea. Nosotros nos quedamos también con lo que dice José Mª Calzón. Si él lo dice, llevando veinticinco años en la casa, nosotros nos lo queremos creer... Aunque sea casi un acto de fe.

José L. Llopis, Jeroni Castell

TOSHIBA

Avda. Barcelona, 3
Tel. 964 456 264 • Fax 964 451 500
VINARÒS

FIGUERAS

REFRIGERACIÓ - AIRE CONDICIONAT

Avgda. Barcelona, 3 - Tel. 964 456 264 - Fax 964 451 500
12500 VINARÒS (Castelló)

**MUNTATGES COMPLETS ALIMENTACIÓ I HOSTALERIA
CAMBRES FRIGORÍFIQUES - TÚNELS CONGELACIÓ
BALANCES I BÀSCULES ELECTRÒNIQUES
MAQUINÀRIA I COMPLEMENTES AUXILIARS
SERVEI TÈCNIC PROPI**

TONI MUÑOZ, S.L.

Domicili Social:
C/ Guifré, 13, 3r 2a

Fàbrica:
Polígon Industrial Planes Altes
Ctra. Vinaròs-Ulldecona, km 11,3 - Ap. Correus 116
Tel./Fax 977 72 14 76 - Mòbil 609 77 32 03
43550 ULLDECONA

**REPARACIONS I
CONSTRUCCIONS**

LA PERDIU, SL

ULLDECONA

Sergi Mas

Sergi Mas era desde hace tiempo uno de los objetivos que perseguíamos para realizar una de nuestras entrevistas, por fin lo hemos conseguido. Sergi es un profesional con una larga trayectoria en los medios de comunicación, tanto televisivos, radiofónicos, como de prensa escrita y de alguna manera su trabajo siempre ha estado relacionado con nuestro club. Nos interesaba saber cual era el origen de esta relación, si meramente profesional o si había algo más.

Y ciertamente que nos ha sorprendido.....

Desde hace unos años parte de tus colaboraciones en los medios de comunicación están vinculadas al Espanyol. ¿Como se inicia tu relación con nuestro club?

Digamos que de una forma más intensa y activa desde hace cinco años, que es cuando me hice socio, coincidió después de los actos del Centenario, en los que pase momentos muy emotivos, como al ver el Estadio lleno a rebosar el día del partido contra Argentina; tuve una especie de subida de adrenalina y me dije a mismo que necesitaba hacerme socio del Espanyol.

Aunque anteriormente fui socio infantil durante una temporada, la 76-77 en la que mi padre (q.p.d) me hizo socio, yo tenía por aquel entonces 12 años y aquella temporada fuimos a Sarriá a ver todos los partidos del Espanyol. Y ciertamente aun ahora añoro aquel olor a puro y a Estadio en mitad de Barcelona a las cinco de la tarde, aquellas

sardanas que ponían en el descanso..., creo que es imposible recuperar esas sensaciones, ni en Montjuïc ni en un futuro en Cornellà.

Últimamente muchos personajes televisivos de "corte humorístico" se declaran simpatizantes de nuestro club, Boris Izaguirre, José Corbacho "El Sebas", David Fernández "El Gilipolles", ¿Crees alguno de ellos tiene opciones de formar parte del actual Consejo de Administración del Espanyol?

Hombre... la contestación sería muy maja si te dijera que no desentonarían, pero no será esta la respuesta. Si quie-

ren ayudar al club desde fuera, esta bien, pero de ahí a formar parte del Consell... Con todos ellos me une una gran amistad, incluso con Boris y "El Sebas" he colaborado profesionalmente pero al margen de esta relación personal no me los imagino formando parte del Consejo de Administración pues se necesita más seriedad, incluso yo diría que más de la que hay actualmente.

«Cada año la foto de la plantilla es peor que la del año pasado»

Volviendo a tu faceta profesional, todos recordamos tus colaboraciones en los programas y retransmisiones con Alfonso Arus, que creemos marcaron un antes y un después en el humorismo deportivo. ¿Como recuerdas aquella época?

Pues recuerdo de entrada 10 años de trabajo muy intenso, madrugando cada día y realizando jornadas agotadoras, pero resaltando que, según mi opinión, con nuestro trabajo renovamos el humorismo deportivo que se conocía hasta entonces, realizando un humor distendido y sin mala fe, revolucionando el periodismo futbolístico que estaba repleto de tópicos.

También dimos un "empujón" a la faceta de retransmisiones deportivas, incluyendo imitaciones, entrevistas con personajes muy peculiares, como el señor que vendía los bocadillos en el Sadar, por poner un ejemplo, etc.

Me siento muy satisfecho de haber colaborado en introducir el humor en la vertiente de crítica deportiva, pero siempre desde el respeto y la buena fe.

Como decía recuerdo jornadas de trabajo de incluso 12 o 14 horas diarias haciendo Arus con Leche al principio, después grabando capítulos para televisión, realizando retransmisiones en directo de partidos, etc... en fin un trabajo muy intenso pero al mismo tiempo muy gratificante y reconocido.

Puestos a citar recuerdos entrañables, si hay algo que no olvidamos los españolistas es la Copa del Rey conseguida en Valencia, allí tuviste una participación destacada haciendo de "speaker" de nuestra afición. ¿Como fue aquella experiencia?

Lo primero que me viene a la cabeza es "Pèls de gallina" y llorar al final del partido, fueron un cúmulo de sensacio-

nes que ojalá se pudieran repetir algún día por un motivo parecido, aunque en la actualidad parece bastante improbable poder hacerlo.

También recuerdo que yo estaba en el césped al lado del banquillo y al finalizar el partido al Consejero Joan Collet pasándome a su hijo para que se lo cogiera Sergio González y un guardia de seguridad impidiéndome, aunque al final lo conseguimos todos emocionados,... en fin una sensación irreplicable la de ser campeones.

Todo empezó cuando se dirigió a mi la Federación para indicarme que estaban preparando la final y que para tener unos elementos de distensión entre las aficiones y desdramatizar habían pensado en llevar unos "speakers" para conducir el tema, y el Espanyol les dijo que yo era la persona indicada, imaginaros, me hizo muchísima ilusión.

No olvidaré nunca la sensación de dirigirme a aquella grada súper inclinada de Mestalla abarrotada de seguidores españolistas, y hacerles ondear sus banderas blanquiazules y senyeras, es un recuerdo para guardarlo en DVD porque seguro que algún día diremos "yo estuve allí".

Los españolistas siempre hemos tenido una queja histórica sobre el vacío y menosprecio de los medios de comunicación hacia nuestro club. ¿Crees que esta situación se ha ido subsanando durante los últimos años?

No, en absoluto a pesar de los esfuerzos del Diario Marca, del Diario As, o de iniciativas privadas de lanzar productos a la calle para una masa que en Catalunya ronda los 500.000 seguidores. Las cifras son las que son y no podemos ir contra ellas.

Hace poco ha salido publicado en otro medio un estudio que pone de manifiesto que en Catalunya hay 3 millones de seguidores del otro equipo de la Ciudad, 900.000 seguidores del Real Madrid y 500.000 pericos y este es nuestro mercado, y cuando se elabora un producto se tienen en cuenta estos baremos y por ejemplo en el caso de la prensa escrita se refleja en el numero de paginas que dedican a cada equipo. Quizá nos parezca injusto, pero es así.

El mundo del fútbol es un gran negocio, para los futbolistas, los árbitros, para los editores de periódicos, periodistas... es un gran circo que está sufragado por los únicos que no hacen negocio, que son los aficionados, que en definitiva son los que pagan.

Por eso digo que no ha mejorado el trato, ni lleva camino de hacerlo porque se trata de marketing puro y duro.

Aunque si hablamos de medios Públicos ya es diferente, ese es otro debate.

Mi pequeña venganza a nivel particular es que yo realizo un anuario de fútbol y siempre pongo al Espanyol antes que al otro equipo de la ciudad, es mi única arma.

Has citado a los medios públicos, tu actualmente estas en TV3 hablando del Espanyol, como ves el espacio?

Es ridículo, aunque continúan siendo operaciones de marketing; yo no soy funcionario de TV3, yo soy autónomo y a mi me contratan para hacer el resumen del Espanyol y yo no tengo poder decisorio para organizar el programa, pues hay ocasiones en que yo hablaría del Espanyol antes que del otro equipo, por ejemplo si han jugado en sábado. Yo soy simplemente un colaborador que realiza el espacio dedicado al Espanyol y seguramente si la marcha del equipo fuera mejor pondría más cosas de mi agrado, cosas distendidas, etc., pero en estos momentos los resultados mandan y no me sale.

Centrándonos en el tema deportivo, coincides con nosotros en que la actual situación del equipo es el resultado de una nefasta política deportiva llevada a cabo en los últimos años desde el club?

Ha sido el desbarajuste de un equipo, a veces con decisiones increíbles. No se pueden hacer 20 fichajes en 11 meses y no acertar ninguno. Estamos como siempre pidiendo explicaciones al Consejo de Administración o al Director Técnico.

No podemos gastarnos el dinero en jugadores que no mejoren lo que ya tenemos, si encima la situación económica es tan crítica; yo aún no he entendido lo de la venta de Sarriá y donde fue a parar el dinero pues aun estamos a dos velas.

La política deportiva ha sido nefasta y muy errónea. Cada año la foto de la plantilla es peor que la del año anterior.

Es paradójico que el fútbol base siempre gane algún título o en las distintas categorías quede en los primeros puestos de la clasificación.

En definitiva en lo relativo a la gestión del club, la parte deportiva acaba pagando el desarrollo de un trabajo realizado de manera muy equivocada; dada la situación se ha de administrar muy bien el dinero, por poner un ejemplo no podemos ahorrarnos 40 millones por Roger y gastarnos 1.000 millones por Maxi, con todos los respetos para el jugador.

Como ves el futuro de nuestra Entidad, tanto a nivel social como deportivo?

Yo soy optimista por naturaleza, y no quiero ni pensar en la segunda división. Últimamente el equipo ha mejorado, sobre todo creando ocasiones de gol, pero hay que reconocer que matemáticamente la cosa está "molt fotuda".

Si bajáramos también nos afectaría mucho socialmente, es inevitable que cunda el desanimo entre la afición, pero no hay que dramatizar, esto no es más que un "hobby", lo que pasa que tiene parte importante de sentimiento.

José L. Llopis
Jeroni Castell

JOSEP PASALAMAR

FRUITES, VERDURES I QUEVIURES

Qualitat i servei!

CONSULTORIA EUGENI, SL

*Assessorament Fiscal, Comptable i Laboral
Auditories de Comptes
Planificació Fiscal i d'Inversions
Assegurances
Agent col·laborador de Banc de Santander*

C/ VIDAL I BARRAQUER, 22 - BAIXOS
TEL. 977 57 32 90 - FAX 977 57 32 69
E-MAIL: EUGENI@EUGENI.COM - WWW.CEUGENI.COM
ULLDECONA

Juan Carlos Antonio Elias
Departamento Comercial

C/ Ceràmica, nº 11-13
Galerias Catalunya, local nº 8
43870 AMPOSTA (Tarragona)
Tfo./Fax: 977 70 52 74
Mòvil: 649 924 575
E-mail: jcae@cconline.es

Distribuidor Oficial

Papereria

CASTELL

MATERIAL ESCOLAR - PREMSA - LLIBRES
SERVEI DE FAX - PLASTIFICACIÓ DE DOCUMENTS

Major, 140 - Tel./Fax 977 72 13 28
ULLDECONA

Major, 60 • Tel. 977 72 00 57 • **ULLDECONA**

La qualitat té un nom!!

PASTISSERIA
Raga

C/ Major, 105 - Tel. 977 72 03 53
ULLDECONA

Avgda. Catalunya, 3
43516 GODALL (Tarragona)
Tel. 977 73 80 77
Tel. mòbil 670 06 87 48
Fax 977 73 81 98

Entrevista a ...

Tommy N'Kono

Este año tuvimos la oportunidad de hablar con Tommy y por supuesto no la desaprovechamos. Sigue irradiando las mismas sensaciones que cuando estaba bajo los palos, es un hombre seguro, tranquilo y súper educado. Recientemente ha sido galardonado por la prestigiosa revista France Football como el mejor portero africano de todos los tiempos, y para nosotros siempre será de uno de los jugadores más emblemáticos y queridos por la afición, a la que se gana con su peculiar forma de ser y sobre todo con sus recitales bajo la portería.

En la actualidad se ha integrado en el cuerpo técnico del nuestro club. Por fin un refuerzo de garantías.

¿Existen muchas diferencias con el Espanyol de tu época y el que ahora te has encontrado?

En aquella época el ambiente era mucho más familiar, todos nos conocíamos desde jugadores hasta la gente del club y realmente éramos como una familia. En la actualidad está todo mucho más profesionalizado y se ha perdido parte de aquel sentimiento, pero ha sido una evolución lógica y natural pues el mundo del fútbol ha cambiado mucho en los últimos años.

¿Cuáles son tus cargos y funciones dentro del organigrama técnico del Espanyol?

Colaboro en la búsqueda de refuerzos para el equipo mediante reuniones y viajes en coordinación con Cristóbal, no dejando de prestar especial atención al fútbol africano. También desempeño la función de entrenador de porteros del primer equipo.

¿Está bien cubierta la portería del Espanyol?

Lemmens y Toni son dos porteros de gran nivel. El primero esta cuajando grandes actuaciones, demostrando una gran sobriedad bajo los palos, y Toni es un portero con mucha experiencia, además cuenta con la ventaja siempre importante de conocer el club perfectamente. A esto hay que añadir que en el filial hay porteros de suficiente garantía para cubrir cualquier eventualidad que se presente.

Tu eres un profesional con sobrada experiencia, ¿Cómo te encostraste a la plantilla a tu llegada a la Entidad?

El grupo estaba un poco desanimado por la dinámica de resultados negativos y aunque físicamente siempre se puede mejorar, esta situación seguro que influía en el rendimiento y en el juego, pero al mismo tiempo existía la convicción de poder sacar esto adelante con dedicación y trabajo, y los resultados a la vista están, el equipo se ha contagiado de la vitalidad del místico y el ambiente en estos momentos es más distendido, pero todos están súper comprometidos en salir de esta situación.

Un segle en blanc-i-blau

En tu época de jugador, ¿recuerdas situaciones tan complicadas como la que actualmente estamos atravesando?

Pues recuerdo con especial tristeza, la temporada después del subcampeonato de la UEFA que acabo con el descenso del equipo a Segunda División, fue una temporada difícil en lo anímico y el equipo entro en una dinámica negativa de resultados de la que no pudo recuperarse. En otras temporadas llegamos a pasar algún apuro pero siempre logramos resolverlos.

¿Crees posible la salvación?

Matemáticamente aunque difícil, aún es posible, dado que hay una serie de equipos que están a nuestro alcance en la tabla clasificatoria. Yo creo que todo pasa por encadenar una serie de resultados positivos, esto dará tranquilidad al equipo y al jugar sin tanta presión seguro que se obtienen mejores resultados, aunque principalmente creo que parte importante de la salvación pasar por ganar el máximo de partidos jugados en nuestro Estadio. Yo soy optimista cara al desenlace final.

Dios te oiga Tommy, esperamos que estés tan acertado en tus pronósticos como lo estabas defendiendo nuestra portería.

José L. Llopis - Jeroni Castell

Tomàs Andreu, redactor del diari "Sport"

A hores d'ara no sé si l'Espanyol jugarà l'any que ve a Primera o a Segona Divisió. No veig gens clar el futur de l'actual projecte esportiu, si és que en tenim algun, però per desgràcia no crec que aquest sigui el principal risc que corre l'entitat en aquest moment. Ja fa masses temporades que només es viu pendent del resultat de cada diumenge i s'ignora tot el que envolta el club. Sigui a la Lliga de les Estrelles o a l'Infern de la Segona això s'ha d'acabar. Pot ser ha arribat el moment de passar comptes i encarar amb decisió les responsabilitats que se'n derivin.

L'actual Consell d'Administració és el primer en admetre que esportivament s'han fet les coses molt malament des de fa anys. Bé, és un punt de partida, però no n'hi ha prou sortint els mitjans de comunicació encaixant les errades i prometent una i altra vegada que s'ha pres nota i que no tornarà a passar en el futur. Tampoc es tracta de passar llista els vint-i-tants fitxatges des del triomf de la Copa del Rei, recordar els fracassos dels últims entrenadors i fins i tot fer broma sobre les contínues reestructuracions de la secretaria tècnica. Ni crec que siguin motius per a riure ni les venjances les millors formes per a cicatritzar tot tipus de ferides. El primer que cal saber és si l'actual president, Daniel Sánchez Llibre, i els seus directius encara dirigeixen el club amb el suport majoritari de la massa social i dels seus accionistes o simplement es mantenen per la indiferència d'uns i les pors de molts altres.

I és justament en aquest punt on vosaltres, les penyes, heu de fer escoltar la vostra veu. Sé que no és fàcil i que moltes vegades la crítica ha comportat més d'un problema -sense anar més lluny fa poques setmanes n'hem viscut un petit exemple- però les circumstàncies que envolten el club i l'actual Consell obliguen a donar un pas endavant. El camí erràtic dels últims anys i la perspectiva de la imminent construcció del futur camp de Cornellà fan que d'una o altra manera tothom s'hagi de posicionar. No és el moment ni d'amagar-se ni de seguir amb una fugida endavant sense tenir clar on anar.

Les penyes poden convertir-se en una eina perfecta per aconseguir que tothom, des del simple soci de general fins els gran accionistes, prenguin la paraula i es mullin en favor de l'Espanyol. Fora les pors i tota mena de dubtes. Els que estiguin d'acord amb l'actual president Sánchez Llibre, tot i reconeixent que s'han d'introduir tot tipus de canvis en la seva gestió, que donin un pas endavant i tanquin files, la resta, que treballin plegats a la recerca d'una alternativa o es mantinguin en un discret segon terme. El futur d'un club Centenari no es mereix estar en mans d'uns gestors que no tenen el suport de la massa social ni de qualsevol altre grup que irrompeix per pressions externes i que, malgrat disposar d'una majoria accionarial, arriben el poder sense cap mena de convicció, il·lusió i ja no diguem sentiments blanc-i-blaus. El treball que les penyes, si voleu, teniu per davant no es senzill, més aviat al contrari.

TOMAS ANDREU, redactor del diari SPORT.

Resum 2003

Com cada any "Lo perico d'Ulldecona" dedica unes pàgines al que ha estat la vida de la penya en l'últim any. El tret de sortida de tots els anys sempre és la confecció i posterior presentació de l'anuari que teniu a les mans. Una vegada passen les festes nadalenques ens desplaçem a Barcelona per tal de realitzar les entrevistes que tinguem acordades. I quan ja tenim tot el treball fet, que no és poc per cert, programem la presentació de la revista. L'any passat l'estrella convidada era Maxi Rodríguez, però molt poques hores abans de l'acte ens van dir des del club que una indisposició d'un familiar feia impossible que Maxi estigués present a la nostra Vila aquella tarda. La notícia no la vam rebre amb alegria però a l'hora que era no podíem fer grans coses ni por-

tar un altre, perquè no hi havia temps material de localitzar a ningú, que a més tingués la tarda lliure. Per tant vam tenir que recórrer, com sempre, als nostres salvadors Jaume Martínez i Rafa Ramos, per tal de fer igual la presentació i a més ells es van comprometre a que pocs dies després Maxi vindria a Ulldecona per fer un col·loqui.

I així va ser als pocs dies ja tornàvem a tenir a Ulldecona a Rafa i Jaume acompanyats, aquesta vegada sí, per Maxi Rodríguez.

Al mes de juny vam fer el nostre acte principal de l'any, però aquesta vegada vam voler canviar el format i en lloc de convidar a algú que ens fes una conferència,

vam creure més oportú donada la situació del club, fer un col·loqui on es donessin diferents punts de vista del que ha de ser l'Espanyol. El "cartell" va ser, com tots els anys, de luxe M.C. Cánovas de Mundo Deportivo, Tomás Guasch d'AS, l'ex-president Ferran Martorell i Joan Collet com a representant del Consell d'administració, va moderar el debat Xavi Andreu de TV3.

El debat va ser intens, acalorat, fins i tot en algun moment, Joan Collet es va quedar sol amb els seus plantejaments, tot i que els va defensar amb força i vehemència, els altres tres, sobretot, Guasch i Martorell, van plantejar un model de club radicalment diferent del que ha portat a terme l'actual Consell.

Des del públic, la gent de la penya, també van fer preguntes i van opinar. Les crítiques al Consell per no està Lara, al mateix, i per no renovar a Flores van ser constants. Lamentablement amb poc temps ha quedat demostrat, per si no ho havia quedat fins ara, que aquest camí ens ha portat a una situació lamentable tant en l'aspecte econòmic i com en l'esportiu.

Les activitats de la penya van continuar a les festes majors de la nostra vila amb la ja tradicional participació a la desfilada de carrosses i l'ofrena a la nostra patrona la Mare de Déu de la Pietat.

Al desembre vam estar presents al parc de Nadal, on a més de fer activitats per tenir entretinguda a la canalla,

també fèiem la tradicional recollida de joguines per a nens necessitats. En aquest últim punt voldria fer una reflexió, tot i que potser no és el lloc més adequat, però com crec que el tema és important me veig amb l'obligació de fer-ho. Aquest any hem acabat la recollida amb un mal gust de boca degut a que la participació, i això també vol dir conscienciació, ha estat baixa en general, però tot hi això encara ens han sobrat joguines perquè des dels serveis socials de l'Ajuntament només ens van donar l'adreça d'un nen que estigués necessitat. Això que en principi hauria de ser una gran notícia, es converteix en una de molt dolenta quan nosaltres pel nostre compte i verificant, amb rigurositat que fóra gent necessitada n'hem trobat al menys una dotzena més i estem segurs que n'hi ha d'haver més. Esperem que el proper any, entre tots siguéssim capaços de trobar a tots els xiquets de la nostra vila i barris que els facin falta joguines. Us puc assegurar que si veiguéssiu la cara de felicitat i l'agraïment dels nens quan els portem les joguines tothom estaria més conscienciat.

Jeroni Castell

Josep Navarro

Un dels socis de la penya que ens acudeix a quasi tots els actes és Josep Navarro. També ha col·laborat en la preparació d'alguns actes quan li hem demanat i segueix el dia a dia del club amb expectació... Bé millor dit aquest any amb decepció.

Josep, esperaves que l'Espanyol es trobes aquesta temporada en una situació tant difícil?

No, la veritat és que no em podia ni imaginar estar tan avall com estem.

Per què creus que hem arribat fins aquí?

Per no saber fitxar els jugadors adequats.

Tu ets un dels defensors de Paco Flores, si ell hagués continuat com entrenador creus que ara ens trobaríem igual com estem?

No, jo crec que amb Flores estaríem en una classificació més còmoda.

Tu ets partidari de que continuï l'actual Consell, per a la propera temporada?

No, crec que l'època de Dani ha acabat i ha d'haver una renovació total al Consell d'Administració.

Creus que encara som a temps de salvar la categoria?

Encara queda molta lliga però ho veig molt negre.

De cara a la propera temporada i deixant de banda que estiguéssim a primera o a segona, que penses que s'hauria de fer per que no torni a passar el que ha passat fins ara?

Fitxa jugadors contrastats i que ens garanteixin bon futbol i resultats.

Tal com diu Josep la recepta, per no passar les angúnies de les últimes temporades no pareix tant difícil. El què pareix difícil és poder fer les coses tant malament.

Narcís Ausensi

«Crec que l'època Dani ha acabat»

Josep Navarro

Pedro Juan Ramírez

Pedro Juan Ramírez és un dels socis de la penya a la nostra delegació a l'Ampolla, on tenim de "gran jefe" a Javier Curto.

Pedro Juan és soci de la penya i del club, es perd pocs partits a l'Olimpic. També és dels que més li costa perdre la moral i la confiança, per aquest motiu ens ha semblat oportú fer-li unes preguntes a veure si és capaç de contagiarnos d'aquesta confiança que, la resta, ja quasi hem perdut.

Tu que ets sempre positiu; com veus les possibilitats de sortir de l'actual situació?

Està molt complicat però, jo encara tinc esperança

Si haguéssis de buscar responsables, cap a on miraries?

Cap a la directiva són els únics culpables. Ni entrenadors, ni jugadors!. La directiva ens ha enfonsat

Veus a aquest Consell capacitat per continuar la pròpera temporada al front del club?

No. Si ens quedem a primera per vergonya haurien de plegar i si estem a segona per necessitat. No poden tirar el club endavant.

Quina opinió tens que el màxim accionista estigui totalment desvinculat de la gestió del club?

És trist. És de poc espanyolisme.

Quins són els "remeis" que aplicaries per què no torni a passar el què ha passat en les últimes temporades?

Invertir en pedrera, aprofitar tot el què tenim a casa. Hem de tenir un model de club paregut a l'Ath. de Bilbao o la R. Societat i fora només hem de fitxar jugadors contrastats i que siguin la columna de l'equip.

Per últim Juan Pedro; quina importància li dones a la construcció d'un estadi nou? La consideres absolutament

imprescindible o creus que, si això ha d'afectar a la confecció de la plantilla, pot esperar?

Pot esperar. A mi no m'agrada Montjuic, però tinc molt clar que el primer és tenir un equip competitiu i després un camp.

Pareix tan lògic tot el que diu Pedro Juan que sembla impossible que el Consell hagi fet tot el contrari.

Narcís Ausensi

«La directiva ens ha enfonsat»

Pedro Juan Ramírez

DISTRIBUCIONS COLOMINES S.L.

L'AMPOLLA

tel: 607 20 48 61

GUIXOS JORDI I PAU

Guixos màquina i manuals
SOSTRES FIXOS I
DESMUNTABLES I CORNISES

Sant Sebastià, n°23, 1r 2a
43895 L'Ampolla
(Tarragona)
Telf: 619945237 (Jordi)

Santa Teresa, n°37
43580 Deltebre
(Tarragona)
Telf: 615676376 (Pau)

GUIXOS L'AMPOLLA C.B.

C.I.F. E - 43687508

GUIXOS PROJECTATS I ESCAIOLES

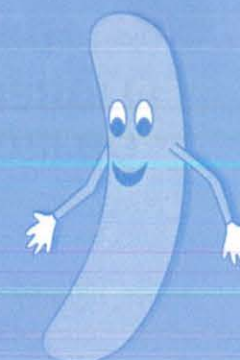
T'elf. 606950474 - 649054602 - 639474362

CAFETERIA - FRANKFURT

TERE

C/ Banys, 19 - l'Ampolla

977 46 00 60

JOSEP LLUÍS GERÓNIMO

C/. Cardenal Gomà, 15 - Tel. 620 278 986 - 43550 ULLDECONA (Tarragona)

- * SERVEIS AGRARIS
- * EXCAVACIONS
- * TRANSPORTS D'AIGÜES
- * TRACTAMENTS FITOSANITARIS

EXCLUSIVES SUBIRATS

Jordi Madueño Mulet

Tel. 977 572 807 - Mòbil 609 146 448
C/. Hospital, 26 - 43558 FREGINALS (Tarragona)

Hípica de la Cruz

- ◆ Principal importador en pura raza FRISSON
- ◆ A partir de los 6 meses

☎ 608 934 386 • 619 378 733 • 977 450 888

MAPFRE

JOAN RAMON BO MELICH

AGENT D'ASSEGURANCES
N° DE REGISTRE 53908

Barceloneta, 8
Tels. 977 46 04 22 / 690 665 346 - Fax 977 46 04 22
43895 L'AMPOLLA
e-mail: jbomeli@mapfre.com

LEJIA "LA ERMITA", C.B.

Ctra. N-340, Km 1049 - 12500 Vinaròs
Teléfono 964 40 08 33
Fax 964 40 03 61
e-mail: laermita@maptel.es

CAMPING LA GRAELLA DEL FLACO

**CARNS A LA BRASA A
L'ESTIL DE L'URUGUAY**

L'AMPOLLA

TABERNA CASA PILARA

**Especialitat en lo millor rapitenc
de les Terres de l'Ebre**

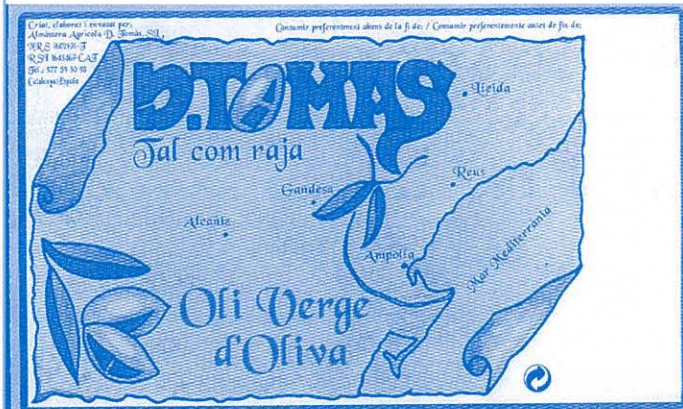
L'AMPOLLA

INSTAL·LACIONS DOMÈSTIQUES I INDUSTRIALS

VENDES:
Major, 86
Tel. 977 573 012
43550 ULLDECONA

INSTAL·LACIONS:
Murada de Baix, 103
Tel./Fax 977 720 360
43550 ULLDECONA

MARRO

Tel.: 977 45 02 18

Ctra. N-340, Km. 1086
43896 L'ALDEA (Tarragona)

PROMOCIONES INMOBILIARIAS

SEGARRA

Promoción, Construcción y Venta
de Villas, Chalets y Apartamentos

Plaça González Isla, 4
Tels. 977 59 34 33 - 977 46 01 78
L'AMPOLLA

**LLIBRERIA - PAPERERIA
OBJECTES DE REGAL
PREMSA**

Major, 120 - Tel. 977 72 00 24 - Fax 977 72 14 21
43550 ULLDECONA

Opinions

Fa un parell de setmanes l'amic Jeroni em va proposar d'escriure aquest article per a la revista de la Penya Blanc-i-Blava d'Ulldecona, em va dir: «Parla de l'Espanyol, sense por, digues tot allò que opines sobre el club». Així, que vaig prendre-li la paraula i aquí estic, disposat a parlar-vos de perquè, segons el meu punt de vista, ens trobem en aquesta situació tan

compromesa i difícil que, possiblement (resarem pel miracle), acabarà conduint-nos a l'infern de la segona divisió A.

Però comencem pel principi, ja que tot té un principi i una raó de ser; el problema de l'Espanyol ha estat sempre el mateix, és un equip venedor, és a dir, busca jugadors d'un cert nivell (a vegades dubtós) i assequibles per a l'economia del club, molts cops utilitzant el sistema de les cessions amb opció de compra, però mai els acaba comprant. El cas Darío Silva n'és un dels exemples més flagrants. O sinó, puja jugadors de la pedrera per a després vendre'ls al millor postor i aquí sí que n'hi ha una llarga nòmina (Lardín, Capdevila, Sergio...) Però el pitjor de tot és que sempre venem (pregunteu-li al Tamudo) i això no pot ser, principalment per dos motius: el primer, si volem aspirar a fer alguna cosa ens hem de quedar algun jugador d'aquests; i el segon, si ens haguéssim quedat amb algun, estic pensant amb l'esmentat Darío o el porter Cavallero, possiblement, després de traure'ls un rendiment esportiu adequat, haurien pogut ser traspassats amb el conseqüent benefici econòmic per al club. Però els nostres directius prefereixen no comprar, prefereixen arriscar amb jugadors de menys qualitat (Bobson, Bastía, Wome...) i després ens toca buscar solucions a correuita, les quals, normalment, provoquen una major despesa econòmica per al club.

Bé, coneixent la filosofia del club en l'aspecte monetari, el que més em sorprèn és el canvi de política que ha patit l'entitat els darrers anys, hem passat de confiar al màxim en la pedrera (la lleva de la intertoto) a menystenir-la amb fixatges, alguns dels quals deixen molt que desitjar. I quan comença aquest canvi? Senzill, el 27 de maig del 2000. Com? Us preguntareu molts, si és el dia en què es va guanyar la tercera Copa del Rei de la nostra història, el primer títol de rellevància dels darrers seixanta anys, doncs sí, aquí comença, o pot ser fins i tot abans, el declivi. A Paco Flores se li nega tot en qüestió de fixatges, gairebé no es fan incorporacions per afrontar les tres competicions de la temporada següent, perquè, senyors, estàvem classificats per a la Copa de la UEFA, però pel que sembla això poc va importar al Consell d'Administració, més encara, a poc a poc, es va anar desmembrant un equip que funcionava, que feia bon futbol, i a sobre amb gairebé un 80% de jugadors nascuts o formats futbolísticament a Catalunya. I el pitjor de tot és, després d'acomiar de males maneres a Flores (es mereix el nom del nou estadi i molt més!), ens porten a Juande Ramos i se li fitxen nou jugadors, entre ells una figura d'alt nivell, ni que sigui mediàtic, com Savo Milosevic, i què s'aconsegueix? Gairebé

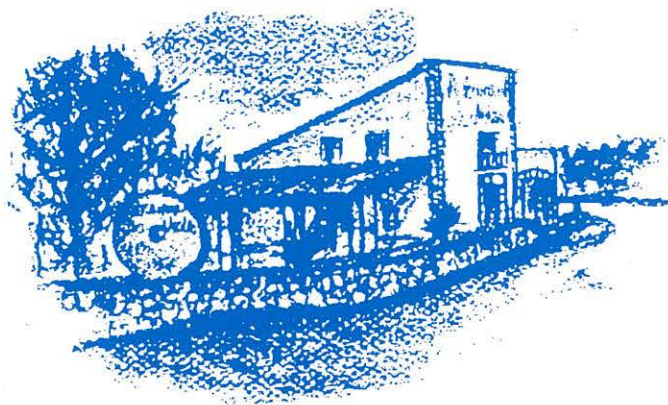
Quan érem campions

es perd la categoria, molt bé, un 10 en l'àrea esportiva senyor Sánchez Llibre. Però els errors no s'acaben aquí, perquè el tema dona per això i molt més, ja que recordo al presi dient, omplint-se la boca, que havien fet un equip per lluitar per un lloc a la Champions (il·lusos), i jo em pregunto si és això el què volem, sacrificar la identitat i l'economia del club per al cap d'uns anys tornar a trobar-nos amb les vergonyes a l'aire, jo no ho vull. Més encara, el que vull és poder sentir-me orgullós del nostre equip, i saben quan em sentia orgullós de l'Espanyol? Quan l'entrenava un entrenador de la casa i cada diumenge sis o set jugadors de l'onze titular eren fets aquí, no m'importava guanyar o perdre, no m'importava quedar el setzè i salvar l'equip a tres jornades abans del final (quants ho firmarien ara!), perquè aquests jugadors eren propers al soci, érem l'exemple de la filosofia esportiva que molts equips volien imitar, l'exemple a seguir, pedrera i alguna incorporació de nivell, però per alguna estranya raó aquest projecte es va desfer de la nit al dia, perquè a algú (no sé qui) no li agradava Paco Flores, no era prou mediàtic pot ser? Caldria mirar com ens ha anat des de la seva marxa per poder decidir si es va encertar o no.

Ja sé que m'estic allargant una mica, però el tema dona per a molt, i no acaba aquí, voldria parlar del cas Clemente i de com caiem dos cops amb la mateixa pedra. Què vull dir amb això, és senzill, Clemente és un bon bomber per a resoldre situacions d'emergència, però no se li dona tan bé ser l'arquitecte d'un equip, ja que el seu futbol tosc i resultatista no condueix enlloc, i què va fer Clemente quan se li van donar les regnes de l'equip? Eliminar la poca qualitat que quedava a la plantilla (Roger, de la Peña, Milosevic...) i portar jugadors de contenció, o sigui desfer-se dels únics jugadors que podrien decidir partits amb la seva qualitat. I per desgràcia la Junta ha tornat a reaccionar tard, ja veurem com acabarà la temporada, jo continuaré amb l'equip, animant i patint cada diumenge per intentar salvar la situació, però, passi el que passi, l'any vinent s'han de prendre mesures i buscar els responsables d'aquesta planificació tan dolenta. Que cadascú assumeixi les seves responsabilitats!

Bé, sé que em deixo moltes coses de les quals voldria parlar, però, suposo que tindrè més oportunitats per poder expressar la meua opinió. Així que, per acabar, voldria recordar les paraules de la presidenta de la Penya Blanc i Blava de Martorell, Cristina Pérez, (AS, 27/01/04) quan afirmava: «viví la final de la UEFA con 13 años. Si hubiéramos ganado, quizás no hubiera seguido siendo tan perica», així és com sento jo l'Espanyol, amb orgull, perquè nosaltres, els pericos, som pericos sense importar-nos el resultat, sense mirar a ningú per sobre l'espatlla, orgullosos de ser el què som, convençuts de la nostra raó de ser, perquè no hi ha un pensament únic i tampoc hi pot haver un únic equip de futbol, la diversitat sempre ens farà més rics. Moltes gràcies, visca Catalunya i visca l'Espanyol!

Francesc d'Assís Serra Vilalta
Ulldecona, febrer de 2004

RESTAURANT

Les Moles

www.lesmoles.com
E-mail: lesmoles@lesmoles.com

Ctra. La Sénia, km 2 - Tel. 977 57 32 24
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Tarragona:
Plaça de la Font, 16
(Plaça de l'Ajuntament)
Tel. 977 25 30 46

Salou:
C/ Girona, 9 - 11
Tel. 977 38 14 65

Salou:
C/ Valencia, 14
Tel. 977 35 30 27

Peñíscola:
Avda. José Antonio, 4
Tel. 964 46 75 18